

[Jens Foged.]

jeg citerer direkte fra ministerens manuskript:

„helt uventede hændelser pludselig skulle indtræde.“

Det kan da ikke være rigtigt, at man vil vente, til helt uventede hændelser pludselig indtræder. Man må da virkelig, forinden sådanne hændelser optræder — når man frygter for, at de kan optræde — gå i gang med at sikre, at disse uventede hændelser så vidt muligt undgås.

Hvis vi vandrer videre mod nord fra Hvide Sande-området til Torsminde-området, ja, så fik vi jo at vide af ministeren, at norden for Torsminde er situationen også særdeles alvorlig. Det er ved Fjaltring, eller hvad det område hedder deroppe. Også her må vi derfor bede om, at man snarest muligt tager problemet op til realitetsbehandling.

Selv om ministeren ikke nævnte særlig meget norden for Limfjorden, så vil jeg da gerne nævne, at i mit oplæg var egentlig også kysten nordenfor med i billedet. Den vestkyst, vi har deroppe, Vorupør-området op til Skagen-området, mener jeg også ministeren nøje bør vogte på for at se, om der her er partielle områder, der også er under stærk nedbrydning.

Kysten nedbrydes på sine steder fra 10 til 20 m pr. år, i enkelte år endnu mere. Der bør drages en konklusion, der indebærer, at det kan vi ikke tolerere. Den tekniske udvikling, vi er inde i nu, er af en sådan art, at vi må kunne tage sagen alvorligt op ved hjælp af den teknik og de maskiner, vi har.

Ministeren brugte den vending, at der var regler om, at de private skulle passe det, og det var regler, der havde bestået nu i 100 år, og ministeren agtede ikke at bryde de regler ned, som har bestået i 100 år. Det kan ikke være rigtigt. Netop så gamle regler kan ikke bruges fremover. Jeg troede faktisk ikke, at ministeren var så konservativ og bandt sig til, hvad man for 100 år siden havde vedtaget, men var ekspanderende. Jeg synes nærmest, det virker bagstræverisk, at ministeren mener, vi kan køre på de regler. Der er så mange ændrede forhold. Vi har i disse 100 år grebet ind i vestkystens opbygning med nye havne, og også den ændrede opbygning af erhvervslivet og fiskeriet derovre må medføre en ændring. Derfor må jeg anmode mi-

nisteren om at bryde med den 100 år gamle tradition og være moderne i sin opfattelse over for det problem, vi står over for her.

Det er ikke alene kystens nedbrydning som sådan, det drejer sig om. Det drejer sig om, at denne generation — at vi — vil bevare disse vidunderlige områder, som klit-områderne er. De besøges af tusinder og atter tusinder af turister hvert eneste år. Vi kan skønne, at syd for Hvide Sande vil der inden for en forholdsvis kort årrække ikke være klitter tilbage, hvis ikke der sker sikring. Andre steder nordenfor vil det gå lige så, måske nok lidt langsommere, men vi pådrager os et ansvar for, at store rekreative områder, smukke klitområder glider i havet, store muligheder for sommerhusområder ødelægges. Så kan man skose dem, om man vil, men sommerhusområderne er dog nogle rekreative områder, som der vitterligt lægges stor vægt på nu.

Jeg lagde mærke til, at ministeren var inde på, at der skulle da vist være et særligt organ, der skulle beslutte og bestemme, om sommerhusområderne måtte opstå disse forskellige steder. Jeg forstår altså, at ministeren kan finde på, at for hele vestkystens område — og det må vel for øvrigt også dreje sig om andre områder — skal et samlede organ og ikke kommunen og ikke amtet beslutte, om der overhovedet må bygges sommerhuse, fremfor at sige, at vi gør, hvad vi kan for at sikre disse områder som rekreative områder til gavn for befolkningen, områder, der ellers går tabt for bestandig.

Hvis tangen nedbrydes, får det den tragiske eftervirkning, at så går havet igennem ind mod fjordene, Ringkøbing Fjord og Nisum Fjord, og store områder, hvor vi inde bagved har lavet landvinding, hvor der er ofret millioner og atter millioner på landvindingsarbejde, vil gå tabt og være truet. Den størrelsesorden, det drejer sig om her, er for mig at se ikke helt gået op hverken for ministeren eller for mange andre i vort land. Det er, som om det at bo vestligt i landet, hvor forholdsvis få borgere er placeret, hvor forholdsvis få vælgere er placeret, også indebærer, at man i nogen grad overses.

Jeg lagde mærke til, at man i det brev, som jeg altså har kendskab til, som ministeren har fået fra Holmsland kommune, bruger udtrykket, at medens græsset gror,